

nactiutrání a potupy... Stejně jako rodiče jsme si přáli spáchat sebevraždu a společně jsme se na ní domluvili... a toho třetího dne v měsíci jsme už s konečnou platností nadále nebyli ochotni přistoupit na další odklad, jak jsme to během zimy museli tolikrát v poslední chvíli a pokračě s ohledem na matčiny námitky učinit...

Pozůstali a osirelí ocitli jsme se, Walter a já, ve dnech po sebevražedné noci, s ostychem nám líčených ze všech stran jen útržkovitě, a proto tak temných, hned od prvních okamžiků ve věži, v její střední části, po celou tu dobu na slannících pro nás zřejmě ve spěchu čerstvě povlečených; nejprve v mdlobách, potom mlčky naslouchající a koncem prvního týdne často se zadržným dechem přecházejíce sem a tam, nezabývali jsme se ničím jiným než vlastní zcela zkalenou, zklamanou, ještě ani ne dvacetiletou mladistvou přirozeností... Věž jsme znali z dětství jako žádnu jinou budovu v Tyrolích, vězení to nebylo... na horním i dolním schodišti jsme se bez ustání nořili, zkřehlí a tápající, do vlastních myšlenek, krajně rozrušených podněty ze všech světových stran, do své nikoli snad nízké, přece však žalostné sourozenecké otupělosti... Ostražitosť nám tížila mysl a omezovala rozum... Nedívali jsme se z oken, ale zvuky, které jsme slyšeli, nám naháněly strach... Kdybychom vystrčili hlavy ven, vystavili bychom se zhoubnému účinku fénových bouří; v těžkém vzduchu se dalo jen

stěží dýchat... Nastával březen... Slyšeli jsme mnoho ptačích hlasů, ale nevěděli jsme, čím jsou... Vody Sillu se před námi řítily do hlubin a svým hukotem nás oddělovaly od rodného Innsbrucku, od světa, který se nám stal tak nesnesitelným... Listovali jsme v knihách a spisech, které strýc přepětlivě vybral z naší knihovny a z Panenské ulice dal dopravit na Amras, zatímco jsme dočista bez sebe leželi v mdlobách na smrtelném loži; byly mezi nimi jak mé přírodovědné knihy, kterým Walter nerozuměl, tak jeho knihy o hudbě, jimž jsem nerozuměl zase já; přemítali jsme o vlastních i cizích příbězích, o *velkých* dějinách světa, které nás doháněly k šílenství, o milionech evolučních váníc – odjakživa jsme milovali to, co se nám vzpěchovalo, a opovrhovali tím, co šlo samo –, a stále hlouběji pohlcovali tím, co nám zuřilo v hlavě, naplňovali jsme svou věž smutkem a hořem.

Na dopis otcova přítele, meranského psychiatra Hollhofa, který jsme obdrželi už třetí den pobytu ve věži, jsme odpověděli následovně:

Vážený pane,

dosud nenastal čas vhodný k tomu, abychom Vám sdělili něco bližšího o okolnostech, které vedly k smrti našich rodičů, jak nás o to žádáte, a abychom Vám popsali předešlým údobí mezi rozhodnutím rodičů (i nás) pro sebevraždu a mezi provedením *jejích* sebevraždy, a rovněž

náš, „nácvik na sebevraždu“; nepřijeme si pro tuto chvíli nic jiného, než abychom byli ponecháni v klidu.

Děkujeme Vám za Vaši účast

K. M. W. M.

Druhou odpověď jsme zaslali téhož dne ještě do Kufsteinu:

Velevážená milostivá paní, s veškerými pohledávkami ohledně otcových obchodních záležitostí se obraťte na matčina bratra, našeho strýce, jehož znáte.

V dokonale úctě

K. M. W. M.

V době, kdy naši jedinou vzpruhou byla pozornost strýce, který nás navštěvoval dvakrát týdně v úterý a sobotu – častěji to nedovolovaly jeho záležitosti –, přitom, jak se zdálo, stále v dobrém rozmaru, nešetřte časopisy, zprávy, novinkami, jež nás ovšem jen dále rozrušovaly, jsme nadále existovali, odkázaní pouze na vlastní úděsnou, odjakživa poraněnou, nedůvěřivou a ochablou povahu, ve věži, jejíž temnoty se proti nám spikly a den ode dne více narušovaly dokonce i naši schopnost chůze, stání, sezení i ležení, následně naše myšlení a řeč, naše povšechné rozumové schopnosti, ve věži, která nám připadala stará ne *staletí*, nýbrž dlouhá *tisíciletí*.

I zde Waltra pravidelně navštěvoval, což pro bratra bylo důležité a dalo se po celý jeho život, velice drahý internista, proslulý tyrolský specialista na epilepsii, jehož jsme odjakživa nenáviděli a jenž léčil už naši matku, brutální, zdravím překypující čtyřicátník, patrně zásluhou rané hospitalizace a pozdější mazanosti lékařsky vzdělaný jako nikdo druhý... Poté co jsme se ve věži ocitli takřka mimo tento svět, ponechání napospas bez rodičů a jejich obzřetné péče, viditelné se v postupných krocích zhoršila Waltra nemoc, která ho sužovala od narození a která nahlodávala zpočátku pouze jeho mysl, později však stá-le mocněji i jeho rozum, a s krutou logikou ho, úskočně i nezastěněně deptala, tato dodnes zcela neprozkoumaná choroba se závratným tempem v periodických nárazech stupňovala, takže vyostřila i náš vzájemný vztah, založený jak na sourozenecké důvěře, tak *přemrštěné* ohleduplnosti, až na hranici únosnosti... Museli jsme však stát při sobě, a tak nezbyvalo než se snášet...

Hned jak jsme se probrali z mdlobného omámení, vyvolaného prášky, z něhož nás s velkou pompou, jak se dalo čekat, vyléčili dva praktičtí lékaři z Innsbrucku, uvědomili jsme si, že musíme opět a proti své vůli, a tedy o to strašlivěji dále existovat, a začali jsme se obávat, že teď ve věži pod přtlakem události opět vypuknou Waltrovy vrozené záchvaty, dědictví z matčiny strany, pod-